

Szilágyi Zsófia Emma

Fortuna fia

Hrabalnak

Csak a kezét akarom megcsókolni, s indulni is haza, de be kell látnom: gyávaságom miatt kárpótlás nélkül fogok visszafordulni, ellenben nem elég kárpótlás-e nekem, hogy érezhetem e szerelmet, és így inkább megírom magának, hogy mennyire szeretem, csak ne kételkednék abban, hogy a toll átadja-e vágyakozásom hőfokát, vagy csupán zagyvaságok sorát kanyarintanám a papirosra, mert láttam, délután fürdőt vett, és finoman csavart, rózsaszín köldökét, bársony ölének díszpáholyát is megfigyeltem, ezért én önnel, Mariska, fürödni vágyom, hogy számba vehessem rózsavíz-áztatta nagylábujját, most, azonnal, mert lehetetlen, hogy az est szentsége nem sugall önnek gyengéd és titokzatos dolgokat, például hogy sötétben is a balkonján járok, reménykedve, hogy megvakarhatom viszkető lapockáját vagy orrának pizsén kerekedő ívét akár, ám még szerencse, hogy úriember vagyok, s másra nem is gondolok, beérvén azzal, hogy e lágyan szótt függönyön keresztül szemlélhetem önt, hiába tűnik még hitványabb akadálynak, mint a nappali órákban, mert én csak egyet észlelek: hogy a balkonnól nem fogok élve lejutni; ön megment vagy én belehalok, hiába a reménység, hogy láthatom magát ma, holnap és bármikor máskor, mikor az Etna ölemhez képest egy csészényi otffejejtett kávé, de vigasztal a tudat, hogy lefekvés előtt a maga arcképét nézem, amit május harmadikán, délután két órakor leemeltem a falról és bedugtam a zakóm alá, amíg önnél voltam teára; amin a fehér zongorája mellett ül, csipkekalapban, kezét pedig szelíden ölében pihenteti, de hisz pontosan tudja, melyik festmény, még itt voltam, amikor észrevette, hogy eltűnt a kép, az egyetlenegy alkotás, amivel elégedett volt, mondta május harmadikán, délután két óra után öt perccel, miután visszajött a toalettből, és mivel maga annyira bánatos lett, észre sem vetette a hirtelen nőtt púpot: púpot hazudtam magamra, Mariska, én, a hajdani hiú ficsúr, ám Önnél csak egy bánatosabb ember volt akkor a szobában: én, hisz a maga bánata az én bánatom is, ezért soha nem bocsátom meg magamnak, hogy miattam volt szomorú, de higgycs, nagy becsben tartom a festményt: néha a párnámra teszem, és szépen betakargatom, olykor énekelek is neki, és ha ön az enyém lesz, mert belém szeret, akkor a festmény, a festményünk, ugye, visszakerül a helyére, de kérem, ne feltételezze rólam, hogy siettetném, mi sem igazolja jobban szavaim hitelességét, mint önnön bizonyosságom: hiszem, hogy magamba tudnám bolondítani, és ami úgysem szökhet meg előlünk, az nem ingerel arra, hogy siertessük, ezért türelemmel várok magára, hisz ha annak, aki eddig egész életében megtagadta a szerelmet saját magától, ez a várakozás könnyed időtöltés, édes henyélés csupán és bevallom, néhány hónappal ezelőtt, ha valaki megmutatta volna mellkasomban a szívemet, épp olyan meglepődéssel fogadtam volna, mintha szárnyakat fedeztem volna fel a lapockámon, és most először engedtem elgyöngülni szívemet, önként súlyos láncot akasztva nyakamba, melynek végét örökre az ön kezébe adtam, de vaskos láncaim könnyű bársonyszalagnak tetszenek csodás fehér kacsójában, úgy rángassa, rángasson, kérem, ahogy csak bírja, s én nem tiltakozom, mert tudja, tegnap este azt álmodtam, hogy a gyümölcsösomben találkoztunk, ahol tiszta vízű források voltak a zöld lombok alatt, barlangok, amelyekben csókolózni lehet, és remek márványszobrok angyalokról és szüzekről, és micsoda virágok, rengeteg; olyan volt a kert, mint a tűzvész, csak rózsákból, lugastól lugasig szökeltünk kézen fogva, lepkéket hajkurásztunk, amelyek csapongó röptükben sorra csókolgatták a virágok szirmaikat, piknikeztünk is, igen, a barackfa árnyékában, közös pohárból ittuk a meggybort – mintha harmatot kortyoltunk volna ugyanabból a liliomból, aztán fekete hajára rózsaszín barackfavirágok hullottak és maga felnevetett, minek hatására aztán álmomból én is kacagva keltem, hát bízza rám, majd én beszélek magának az igazi költészet nyelvéen: magát feleségül fogom venni, és egy egész füzér gyermekünk lesz, maga pedig tisztába teszi majd őket,

törülgeti az orrukat, altatja és mosdatja őket, hemzsejének majd körülöttünk szerelmünk hús-vér gyümölcsei: ha nevetnek, boldogság, ha bógnek, még nagyobb boldogság; üvölteni, ez az élet, és nézzük majd őket, ahogy kebléből szopnak, amint a kertben kúsznak-másznak, ahogy egyik nap még az első csínytevésük szégyenétől pirul arcuk, másik nap már őket is a szerelem hevülete csípi orcán, s akinek ez az öröme megvan, mindene megvan, de én eddig nem is szerettem a szerelmet, mert bölcs voltam; de aki magát szereti, megérti a valódi nagyságot, s tudom, nagy erőfeszítés kell, hogy maga viszontszeressen, így kérem, tegyen velem, amit akar, mert arra születtem, hogy Vénusz kecses lábait csókoljam s cirógasson, mint rekettyebokor alá pottyant madárfiókát; gyakorolva testi és lelki irgalmat felém, mert verébfiókának érzem, ó, Mariska, magam, gyalázzon, verjen meg, aztán öntsön le vitriollal és gyűjtsön fel, bánjon velem úgy, ahogy kívánja, mert imádom, hisz én már nem félek, hát szúrjon meg, az istenért, ne csak karcoljon mérgezett hajtűjével; a vér piros, a vér meleg, a vér szép, ó, milyen szép, döfje belém, könyörgöm, hogy kínozza kínozzon, és én örökké helyeselni, tapsolni fogok magának, csodálni és tömjénezni fogom, leborulok lábai elé és örömmel engedem kérgessé válni térdem kalácsát, miközben maga előtt csúszva cukrozom minden szavát, és felhatalmazom, mi több, megkérem, hogy ha nem szeret, tegyen a semmivel egyenlővé, még a semminél is kevesebbé, mert ez az állapot, mely ifjúkoromban olyan nevetségesnek tűnt, most gúzsba köt, megcsonkított nyomorékként élem napjaimat, ám ha maga viszontszeretne, akkor kiváltságosnak, Fortuna fiának érezném magamat, de most már igazán megyek, holnap megint jövök és azután is, mindaddig, míg végül azt nem mondja: potes capere virginitatem meam.

NÉMETH JÁNOS:
Kis korpusz